

grappen meer cadeau krijgen. Maar hij moet ons niet langer ophouden. Hij moet niet ridderbossiaansche vragen stellen, b.v. hoe K. S. het verband stelt van de kinderen met de kerk die wij belijden. Die vraag is voor mij geen vraag meer: die staat in catechismus antw. 74 beantwoord: hun komen de beloften toe, en dus ook de doop. Maar weet u wat 't ongeluk is? Dr Bos heeft zich vergalopperd in betrekking tot de QUALITEIT der kinderen; en dan wordt hij aangevallen; en dan gaat hij boos doen, en zegt: praat nou toch eens over het VERBAND!!! Neen, dr Bos, praat u niet meer dan God u laat weten over hun QUALITEIT. Houd uw formules in de portefeuille, en leer uw volk weer eens danken over de genade Gods in de vrijmaking van de kerk en laat degenen die uw broeders hebben verkocht, niet langer met uw hulp de ooren stoppen voor den plicht, om zich van zonden dadelijk vrij te maken zonder te wachten op oosterbeekse kunstformules, die net doen alsof men de zaak sanceren kan door zelf te leggen op een plek waar het mes niet gesneden heeft.

K. S.

Nieuw Oosterbeeksch palliatief (I)

Onder „Persachouw” werd in ons nummer van 18 December opgenomen een tental „stellingen” betreffende art. 31 der K.O. van de hand van Dr F. L. Bos en Dr E. G. van Teylingen.

Een nieuwe vrucht van Oosterbeek, op een afstand schijnbaar gaaf, voor wien haar nauwkeurig bekijkt, vol wormsteek. Een nieuw brouwsel naar Oosterbeeksch recept: zóóveel deelen „vrijmaking”, zóóveel deelen „synodocratie”, men moet wat geven en nemen. Vóór Oosterbeek was het motto: eerst schuldbelijdenis, vóór alle dingen schuldbelijdenis! maar in Oosterbeek bleek dit vooreerst een memorie-post te zijn: vóór éerst kwam iets anders: praten, praten, het „kerkelijk gesprek”, waarbij de schuld werd omgezet in een aantal eventueele „schuldjes” die eerlijk verdeeld werden: U wat en ik wat.

Wat ons in de „tien stellingen” geboden wordt, is een palliatief. Een middel, dat voor een oogenblik de pijn stilt, tot bedaren brengt. De gewaarwording: ik ben er van af. Prachtig. Een oplossing. Voorbij is de kerkelijke ellende. Maar even later blijkt de kwaal allerminst weggenomen. De ziekte is niet aangetast. Integendeel: ze werkte ook onder het palliatief dóór. Van genezing is geen sprake. En straks blijkt men dieper in de ellende te zitten dan ooit.

Of ik dan geen waardeering heb voor de in de „tien stellingen” ondernomen poging om tot overeenstemming te geraken?

Neen.

En ik wil het heel hard en heel scherp herhalen: ik acht pogingen als in genoemde „stellingen” ondernomen funest. Ze dreigen onze wist in de vrijmaking verloren te doen gaan. Ze dreigen ons van den zegen, door God ons in de vrijmaking geschonken, te berooven.

Na zulk een scherp vonnis plegen de tongen los te komen. Vóór en tegen. Van de zijde van hen, die voor „liefde” en „eenheid” ijveren, vaak lang niet malsch. Inconsequent? Ieder kenne, naar het Woord Gods, zijn plicht en zijn verantwoordelijkheid.

Dezer dagen moet ik nog al eens denken aan twee mannen uit verschillende eeuw: aan Dr A. Kuyper en aan Gomar.

Toen Dr Kuyper zich van de Ethischen losmaakte, brak de bui los. Ongehoord! Men moest als geloovige Christenen toch de eenheid bewaren? Tot in de huiskamer toe: maar man, maar vader, moet dat zóó? En dan zulke lieve christenen als onze vriend Gunning! Men moet toch..... enz. Kuyper zei: het moet. En de uitkomst stelde hem in 't gelijk.

Van Gomar is altijd weer in de kerkhistorie getuigd, dat deze „hamer der Arminianen” zoo hard en stug, zoo driftig en opvliegend was. De Groningsche Professor Ia. van Dijk nam het voor hem op. Hij schreef: „Wie het leven van Gomar in bijzonderheden kent, zal zich niet langer verbazen over zijn drift, maar veeleer daarover dat zijn drift niet grooter, de uitbarsting er van niet veelvuldiger en geweldiger geweest is. Wanneer men in het afgetrokken de vraag stelt hoe men iemand boos kan maken, zóó boos dat zijn bloed, als men pleegt te zeggen, karnemelk wordt, dan kunnen drie werksame procédés genoemd, natuurlijk niet aanbevolen worden. Men geve allereerst iemand, die voor een ernstige overtuiging uitkomt, te verstaan dat de zaak, die hij voorstaat, heusch niet van zóóveel belang is. Al verder beantwoorde men zijn argumenten niet met tegenargumenten, maar met een honingzoete vermaning tot verdraagzaamheid. Als hij nog niet boos genoeg is, dan verbluffe men hem door de verzekering, dat men het in den grond met hem eens is.”

Is iets wat hierop lijkt, niet overkomen aan hen, die zijn blijven strijden voor het recht der vrijmaking en in haar erkennen en begeerden erkend te zien een reformatie, een terugkeer tot het Woord des Heeren over heel de linie? Aeh, is van den overkant gezegd, waarom U toch zoo druk gemaakt? 't Is waar, er zijn

veel ambtsdragere geschorst of afgezet. Maar blaas dat toch niet op. Een leergeschied? Weineen, een ordemaatregel. Niet van zoo heel veel belang. Kijk maar, juist omdat 't maar een ordemaatregel was, blijven wij U toch noemen broeders! Dag, broeders! — Daarna is van meer dan één zijde gezegd: Ja, zoo is het, broeders! Daarom liefde en vrede en eensgezindheid betrachten. Dat ze één zijn! Daarom toenadering. Praten. En daarom weg met die scherpe toon! O, was die toon toch maar anders, wat zou er veel gewonnen zijn! — En nu komt, zou Prof. Ia. van Dijk zeggen, het derde procédé: Oosterbeek komt ons wijs maken, dat wat ons verdeelt, heusch geen scheiding behoeft te maken: je komt er wel, als je maar dóórpraat! Zooals ook in de „tien stellingen” naar Oosterbeekse trant gesuggereerd wordt: We kunnen en zullen elkaar best vinden. 't Is ten slotte een kwestie van formulering! Met één stap is althans wat de kerkrechtelijke kwestie betreft, de afstand overbrugd en zijn we waar we wezen moeten! Hoe minnig blijkt het verschil te zijn!

Wat nu? Moeten we boos worden, 't geen in het geval Gomar bij Prof. Ia. van Dijk zooveel verontschuldiging vond? 't Meen dat steeds geldt: weest toornig, en zondigt niet (het ontbranden in heiligen toorn tegen al wat Gode niet welbehagelijk is). Voorts zegt Prof. van Dijk, een harde uitdrukking van Gomar besprekend, terecht: „De harde woorden raakten harde zaken, d.w.z. vitale belangen”. Wie weet, voor de waarheid te strijden in een tijd, waarin zoo ongeveer alles in den mist wordt gezet, spreke hard en fel. De waarheid eischt het, en zij is het waard. Want gaat het om

LOFZANG VAN SIMEON

Lucas 2: 29—32, 34b, 35b.

Laat Heere, in vrede gaan
uw knecht, dien Ge hebt gedaan
naar 't woord door U gesproken:
mijn oogen zien verblijd
Uw heil, Uw zaligheid
uit Jesse's tronk ontloken.*

Der volk'ren aangezicht
omstraalt dit hemelsch licht.
Het zal ons U verklaren.**
Het heil dat Ge hebt bereid
zal Isrel's heerlijkheid
voor heid'nen openbaren.

God stelt Hem Israël
ten hemel en ter hel,
teersproken wordt dit teeken,
opdat het overleg
van veler hart en weg
aan allen zij gebleken.

* Jes. 11: 1.
** Joh. 1: 18.

ADRIAAN VAN BOVEN.

zaken van minder gewicht? Als Kuyper zich niet scherp had afgezet tegen de Ethischen, de zegen der Doleantie ware goeddeels verloren gegaan. Als Gomar en zijn medestanders zich niet zoo krachtig en fel verzet hadden tegen de Remonstranten, de zegen der reformatie van de 16e eeuw ware goeddeels verloren gegaan. En als de vrijgemaakten mutatis mutandis (dus met alle verschil van tijd en omstandigheden waarin Gomar en Kuyper zich bevonden, ook van personen) zich niet scherp zetten in krachtige taal, die voor geen tweerlei uitleg vatbaar is, tegen alle eenheidsstreven, waardoor waarheid en recht worden gekrenkt, dan dreigt ook bij ons de zegen der vrijmaking verloren te gaan.

Die dreiging is er in de „tien stellingen”. 't Gaat hier om de vraag: wat zal in de Kerk des Heeren uiteindelijk de overhand hebben: de bevoegdheid van de synode (door menschen opgedragen bevoegdheid) óf die van de kerkeraden (rechtstreeks dóór God opgedragen bevoegdheid)? Wie heeft het laatste, beslissende woord: de synode of de kerkerad? De stellingen laten zien: de synode. En zoo blijft, bij alle „soepelheid” tegenover de plaatselijke kerken, in de tien stellingen de synodocratie meester van het terrein.

We zien naar de eerste van de tien stellingen; in vele gevallen zit het verderf „in cauda” (in den staart); hier zit het „in capite” (in den kop). Er staat:

„Elke wettige beslissing van een kerkelijke vergadering is als zoodanig bindend, en behoort voor vast en bondig gehouden, d.i. als rechtskrachtig te worden erkend.”

Mitsdien moet worden afgewezen:

a. het z.g. ratificatie-recht der mindere vergaderingen;

b. het recht van de tegen een wettig besluit bezwaarde partij, zich daaraan vooralsnog niet te onderwerpen, of voorloopige opschorting van de uitvoering van of de binding aan het gewraakte besluit te vorderen.”

Dat ziet er zoo op het oog plausibel en alleszins acceptabel uit. Wie zou tegen zulk een stelling bezwaar kunnen maken? Een wettig besluit bindend. En omdat het bindend is, ook als wettig te erkennen. Wilt bindend, ook rechtskrachtig. Daarom mogen de kerkeraden en leden als ze het niet bindend achten, en dat bewijzen, alleen maar zeggen: neen. Verder strekt hun bevoegdheid niet. En je hebt geen recht, aan zulk een bindend, wettig, rechtskrachtig besluit je niet te onderwerpen.

Klopt als een bus? Stellig niet. Want deze voorstelling van zaken zet de dingen totaal in den nevel. Men doet hier dood-nuchter, alsof reeds zonder meer vaststond, dat een bepaald besluit „wettig” is of niet; conform Schrift en K.O., ja dan neen. Maar daar loopt juist heel artikel 31 over. Hier, in art. 31 is iemand, die zich verongelijkt acht door de uitspraak eener mindere vergadering. Hij beroept zich op een meerdere vergadering. Ja, en als nu de uitspraak van die meerdere vergadering wettig is, zeggen de heeren Dr Bos en Dr van Teylingen, dan..... Ja, wat dan volgt, daar kan een kind mee over oordeelen. Maar dat is juist de vraag: is die uitspraak der meerdere vergadering inderdaad wettig? De Synode zegt: ja. De „verongelijkte(n)”: een kerkerad, een classis, een particuliere synode; één of tien of honderd leden, zeggen: neen.

Wie heeft nu gelijk? De Synode zal zeggen, en blijft zeggen (de geschiedenis bewijst het, ultzonderingen zijn vrijwel imaginair): ja. Conform Schrift en K.O. En de anderen zeggen: neen. Beiden trachten hun standpunt met naar hun meening „deugdelijke argumenten” te bewijzen. Wat moeten nu de „bezwaarden” doen? De stelling zegt: is de beslissing wettig, dan geen recht je niet te onderwerpen. Maar daarover loopt toch juist heel het gedrag? Wat doen we met zulk een onreële, de werkelijkheid niet rakende, studeerkamer-bepaling? Hoe is de feitelijke toestand? Zoo, dat de synode blijft zeggen: Wettig, bindend, rechtskrachtig. En ze zet dóór. En suggereert de wettigheid, binding, rechtskracht, aan de kerkeraden. We hebben pas opnieuw gezien, met welke noodlottige gevolgen.

Dat loopt dus hier op uit dat de synode, zoo ze al niet zegt dat ze een eigen macht bezit als opperbestuur of opperkerkerad, toch weer een eigen macht geldend gaat maken. En wat zijn we dan gevorderd, vergeleken bij den ellendigen toestand, die we in het verleden hebben doorleefd?

P. D.

Lectuur ter verspreiding

Een „Comité tot verspreiding van Gereformeerde Lectuur” heeft zich gevormd te Kampen. Het wordt hoog tijd, dat de lectuurverspreiding weer ter hand genomen wordt. Pas hebben de predikanten ds Groen van Groningen en ds J. v. Bruggen te Assen, de ééne bij de Hendrik de Cock-Stichting en de ander bij de Kamper Schrijfkamer een preek uitgegeven tegen de valsche eenheidspogingen. En het Kamper Comité heeft zich tot de kerkeraden gewend met een aanbod van twee uitgaven.

Reeds meermalen werd geconstateerd, dat het voor de gereformeerde kerken en haar leden uitermate moeilijk is de boodschap Gods omtrent zijn kerk in de huidige situatie tot de gebonden kerken te laten uitgaan. Boeken als van Dr Schilder en Dr Janssen worden systematisch doodgezwegen.

En toch moeten wij blijven getuigen. Of men het hooren wil of niet!

Binnenkort zal verschijnen een boek van Prof. C. Veenhof getiteld: „OM DE UNICA CATHOLICA”. Een boek dat een omwerking en uitwerking biedt van de door hem in De Reformatie gepubliceerde artikelen over: „De Bezwaarden onder en over de synodocratie”.

Nu heeft het Kamper Comité stappen ondernomen om dit boek tegen gereduceerden prijs aan de kerken ter verspreiding te kunnen aanbieden. In dit boek wordt immers de zondige en ellendige situatie, waarin de synodocratische kerken zich tengevolge van leeruitspraken en schorsingen bevinden, op zeer duidelijke wijze belicht. Het kan aan KERKERADEN dit boek, dat een omvang heeft van niet minder dan 450 pagina's, aanbieden voor den zeer lagen prijs van 70 cent per exemplaar. Te bestellen door Kerkeraden!

De afgeleverde exemplaren dienen uitsluitend ter gratis verspreiding, speciaal onder de „synodalen”. Natuurlijk is het ook geoorloofd, dat de kerkeraden een quantum bestemmen b.v. voor verzending naar Indië; voor de uitdeeling onder de leden, welke belijdenis des geloofs zullen afleggen; of met het oog op ander soortgelijk gebruik. Maar de eerste bedoeling waarmede dit boek tegen dezen prijs wordt beschikbaar gesteld is: gratis verspreiding onder de „synodalen”. Minstens 20 exemplaren moeten besteld worden. Bestellingen dienen uitsluitend per giro te geschieden en wel op postrekening No. 525238 ten name van den Heer W. v. d. Kamp, Bovensingel 32 te Kampen. Bestellingen moeten uiterlijk 22 Jan. binnen zijn. Op 22 Januari wordt n.l. de oplaag van de verspreidingseditie van dit boek vastgesteld. En van een herdruk daarvan voor dezen prijs zal nooit meer sprake kunnen zijn!

Het comité hoopt, dat duizenden exemplaren van het boek van Prof. Veenhof door een met zorg uitgevoerde verspreiding bij de „synodalen” terecht zullen komen. Het is in de huidige kerkelijke situatie misschien noo-

diger dan zelfstandig gemaakte dit boek prijs stellen raden giften Heer

Tevens zeer goed stuk) bez D. v. Dijk leidend w Als d

Aan e

Nu de l om geen lijke verz garnizoen met klem

Vanda nodig er ling over staat en zorging e

De ker nu het li te komer

Hij wil kleiner g onzer mil een afva gen op e Woensda kerk aan begint 's

Br. A. de bespre telijke v toelaten.

Prof. was bij d geestelijk hoopt de

De Ker gend ber deze Con

Voor e Kerkerad conferen mededeel straat 11 En me over te r

Theol

Officie van het door Pro HEERE F e b r u in de Na dat de l HEERE F e b r u zal gesch

In d

Uitera gesteld Lichaam gebied, zaken in

Het e minst be missie w de vier b nisaties. het M.O. nasia; d Ver. van Midd. Or aren we Over c Rapport

„Het alle le rijke t besch ondert van d storen

U ziet werd ge Er wa „werkte minderh een twe

szins accep-
zwaar kun-
En omdat
n. Wijn bin-
de kerke-
ten, en dat
strekke hun
an zulk een
iet te onder-

deze voor-
den nevel.
sonder meer
is of niet;
r daar loopt
is iemand,
eener min-
n meerdere
in die meer-
eren Dr Bos
volgt, daar
t is juist de
gadering in-
e „veronge-
particuliere
ggen: neen,
zeggen, en
st, uitzonde-
n Schrift en
rachten hun
lelijke argu-
bezwaarden”
ettig, dan
daarover
geding?
verkelijkheid
is de feite-
lft zeggen:
et dóór. En
kracht, aan
gezien, met

synode, zoo
at bezit als
er een eigen
zijn we dan
toestand, die
P. D.

ing

reformeerde
Het wordt
er hand ge-
ls Groen van
de ééne bij
bij de Kam-
egen de val-
Comité heeft
aanbod van

dat het voor
ermate moe-
in de huidi-
taten uitgaan.
worden sys-

Of men het

van Prof. C.
OLICA". Een
biedt van de
de artikelen
ynodocratie".
ondernomen
de kerken ter
boek wordt
e, waarin de
van leeruit-
er duidelijke
EN dit boek,
450 pagina's,
0 cent per
den!

tsluitend ter
ler de „syno-
dat de kerke-
er verzending
leden, welke
met het oog
ste bedoeling
d beschikbaar
„synodalen”.
eld worden.
d per giro
p. 525238 ten
ensingel 32 te
2 Jan. binnen
van de ver-
En van een
t meer sprake

laren van het
g uitgevoerde
zullen komen.
nisschen noo-

diger dan ooit! Tenslotte is het Comité van plan, ook zelfstandig, namelijk op die plaatsen waar geen vrijgemaakte gereformeerde kerk is, de verspreiding van dit boek ter hand te nemen. En het zal het zeer op prijs stellen indien door of op instigatie van de kerkeraden giften voor dezen arbeid op de postrekening van den Heer v. d. Kamp worden gestort.

Tevens is van het Rapport „Samenspreking” een zeer goedkope uitgave voor verspreiding (9 cent per stuk) bezorgd. Ook te bestellen door Kerkeraden. De D. v. Dijk, de voorzitter der jongste synode gaf een inleidend woord.

Als deze uitgaven van harte aanbevolen

K. S.

Aan onze „garnizoenskerken”

Nu de laatstgehouden Generale Synode besloten heeft om geen deputaten meer te benoemen voor de geestelijke verzorging onzer militairen, is met name voor de garnizoenskerken de actualiteit dezer verzorging weer met klem naar voren gekomen.

Vandaar dat de vraag reeds gesteld is of het niet noodig en gewenscht is, dat deze kerken zich in onderling overleg eens beraden wat hen in dezen te doen staat en welke mogelijkheden voor de geestelijke verzorging er zijn.

De kerkeraad der Geref. Kerk van Amersfoort wil nu het initiatief nemen om aan deze vraag tegemoet te komen.

Hij wil daarom die kerkeraden, die, in grooter of kleiner garnizoen, met de directe geestelijke verzorging onzer militairen te maken krijgen, verzoeken, zich door een afvaardiging hunnerzijds te laten vertegenwoordigen op een conferentie die D.V. gehouden zal worden Woensdag 23 Febr. a.s., in de Consistorie der Geref. kerk aan de Zuidsingel te Amersfoort. De conferentie begint 's morgens te 10.30 uur.

Br. A. T. v. Oosterom uit Nijmegen zal dan allereerst de bespreking inleiden over de mogelijkheden voor geestelijke verzorging, zooals de militaire bepalingen die toelaten.

Prof. Veenhof, die op de Gen. Synode prae-adviseur was bij de commissie die ook de zaken betreffende de geestelijke verzorging der militairen behandeld heeft, hoopt de conferentie ook te kunnen bijwonen.

De Kerkeraad van Amersfoort doet dan ook een dringend beroep op de betrokken kerkeraden om zich op deze Conferentie te doen vertegenwoordigen.

Voor eenig overzicht is het wel gewenscht, dat deze Kerkeraden tevoren van hun afvaardiging naar deze conferentie bericht doen. Mogen wij dan verzoeken deze mededeeling toe te zenden aan br. P. Kramer, Memlingstraat 11, Amersfoort?

En mogen wij andere bladen verzoeken dit bericht over te nemen?

Theologische Hoogeschool

Officieel kan worden meegedeeld, dat de overdracht van het Rectoraat over de Theologische Hoogeschool door Prof. C. Veenhof aan Prof. B. Holwerda, zoo de HEERE wil, zal plaats hebben op Maandag 7 Februari a.s. des avonds om 8 uur in de Nieuwe Kerk aan den Broederweg in Kampen en dat de inauguratie van Prof. Dr H. J. Jager zoo de HEERE wil op den volgende dag Dinsdag 8 Februari des morgens om 11 uur zal geschieden, eveneens in de Nieuwe Kerk.

OPVOEDING EN ONDERWIJS

In den neergang (II)

Uiteraard licht het Rapport van de commissie, ingesteld ter bestudeering van de instelling van een Lichaam met verordenende bevoegdheid op onderwijsgebied, ons slechts zeer sober in over den gang van zaken in de commissie zelf.

Het eenige, dat we echter mogen vernemen, is allermindst bemoeuwigend. Het spreekt vanzelf, dat de commissie werd samengesteld uit vertegenwoordigers van de vier in den Raad van Leeraren samenwerkende organisaties. Dit zijn: de Algemeene Ver. van Leeraren bij het M.O.; het Genootschap van Leeraren aan Ned. Gymnasia; de R.-K. Leerarenver. „St Bonaventura” en de Ver. van Leeraren bij het Chr. Voorber. Hooger en Midd. Onderwijs. De voorzitter van den Raad van Leeraren werd als negende lid en voorzitter benoemd.

Over de samenwerking in deze commissie meldt het Rapport alleen:

„Het volgende Rapport heeft de instemming van alle leden, hoewel er uiteraard aanvankelijk omvangrijke meningsverschillen waren. Verschil in levensbeschouwing en politiek inzicht vormden steeds de ondertoon der besprekingen zonder bij het opstellen van de onderscheidene onderdelen van het Rapport storend te werken.”

U ziet, welk een ideale commissie door deze leden werd gevormd.

Er was wel verschil in levensbeschouwing, maar deze „werkte niet storend”. Er is geef meerderheids- en minderheidsrapport. Men werd het allen eens. Zulk een tweërlei rapport herinneren we ons anders nog

wel uit commissies, waarvan de leden allen verklaarden te buigen voor de H. Schrift. En dat was in deze commissie stellig niet het geval.

Voorts is het ook niet zoo geweest, dat men slechts die punten in een soort gezamenlijk communiqué opnam, waarover men tot genoegzame eenstemmigheid kwam. Ook dat zoo veel geloofd procédé onzer dagen behoeft niet te worden benut. De commissie onderzocht — gelijk we den vorigen keer zagen — feitelijk meer punten, dan strikt genomen tot haar opdracht behoorden.

Als U hierdoor nog niet van het wonder, dat in het werk van de commissie tot openbaring kwam, U wilt laten overtuigen, dan blijft U nog één tegenwerping over: natuurlijk was het onderwerp, dat aan de commissie werd opgedragen ter bestudeering, zoo geheel onttrokken aan het rechtstreeks gezag der Schrift, dat geloovigen en ongelooovigen door eenvoudige uitwisseling van gedachten tot overeenstemming vermochten te komen.

Een dergelijke tegenwerping zou wel een noodsprong zijn. Men zou, via de „gemeene gratie” in haar meest verwerpelijken vorm, gelijkheid van visie postuleren bij geloovigen en ongelooovigen inzake het onderwijzen der kinderen. We stelden den vorigen keer reeds vast, dat deze commissie heeft bepaald de grens voor de taak van de Overheid op onderwijsgebied. Daarover is bijna de geheele vorige eeuw gestreden. In dezen strijd is de A.R.-partij gevormd.

Daarin is ook de antithese-gedachte tot grootsche ontwikkeling gebracht.

En zou men dan hierbij een punt ontdekken, waarin die antithese zich niet doet gelden?

Bovendien is zulk een tegenwerping ook in tegenpraak met het woord van den dichter van Psalm 119, die, wetende dat „de goddeloozen hopen (hem) te doen omkomen, acht geeft op de getuigenissen” des Heeren, waarvan hij belijden moet: „Aan al het volkome heb ik een einde gezien, maar Uw bevel is zeer wijd”. (vs 95 vlg. vert. Noordtjij).

En weer rijst de vraag, hoe het dan mogelijk is, dat in deze commissie alles zonder eenige „storing” verliep. Waarom trad de antithese niet duidelijk aan het licht?

Het antwoord is in feite reeds in bovengeciteerde uitspraak van het Rapport gegeven: Wanneer „verschil in levensbeschouwing” wel den ondertoon der besprekingen vormde, maar nooit „storende werkte”, dan is volgens geen der leden dezer commissie ooit een punt aan de orde geweest, waarin het geloof in de Schrift als eenig richtsnoer voor het leven in geding was. Anders zou de eisch van gehoorzaamheid aan de Wet Gods stellig een „storende” factor geweest zijn. Want de Wet des Heeren berust niet in het constateeren van „verschil in levensbeschouwing”, maar drijft onverbiddelijk tot het stellen van het ultimatum: zich te buigen voor den eisch van den levenden God.

Het is dan ook begrijpelijk, dat er gesproken wordt van levensbeschouwing en van politiek inzicht. Er had moeten staan: levensovertuiging en politiek belijden. Wanneer het geloofig leven naar het Woord des Heeren tot een beschouwing wordt gedegradeerd, en het uitroepen van de ordinantien van den Almachtigen Schepper, zooals Hij ze ons wilde geven in Zijn Woord, wordt gequalificeerd als een politiek inzicht, dan is de antithese reeds gedenatureerd. Dan lacht de Satan, omdat hij zijn doel heeft bereikt, wat hem negentien eeuwen geleden, toen het Evangelie van Jezus Christus voor het eerst in Europa werd verkondigd, in de stad Philippi, mislukte door het ingrijpen van den apostel Paulus.

In Philippi, zoo lezen we in Hand. 16:17, riep een slavin, onder de werking van een boozen geest van Paulus en de zijnen, dat zij „een weg tot behoud” verkondigden. Een weg tot behoud! Prof. Grosheide in de K. Verkl. merkt hierbij op, dat het roepen van deze vrouw, dat Paulus een weg van behoud naast andere, die gepredikt worden, verkondigt, een gevaar betee- kent voor het werk Gods. „Zij relativiseert het, en Paulus mag dat niet verdragen”. In zijn bestrijding richt de

apostel zich dan ook regelrecht tot den boozen geest. En door zijn bevel in den naam van Jezus Christus behaalt Paulus de overwinning.

De overwinning? Velen in onze dagen zouden dit betwijfelen. Want wat waren de gevolgen hiervan? Welk een actie werd hierdoor tegen Paulus en Silas ontketend, omdat ze mogelijk was geworden! Heel de kans om het Evangelie in Philippi te brengen is in één slag vernietigd! Paulus en Silas werden in den binnensten kerker geworpen.

Maar Paulus en Silas waren niet ontmoedigd door hun gevangenschap. Zij wisten, dat in den weg der gehoorzaamheid het Evangelie ook in Europa zou worden verbreed. Daarvan hadden zij nog juist weer het bewijs ontvangen. Hoe werd de eerste bewoner van Europa voor den Christus gewonnen? Lukas, die er getuige van was, beschrijft het ons als volgt: „En een zekere vrouw, Lydia genaamd, een purperverkoopster uit de stad Thyatire, die God vereerde, luisterde toe. En de Heere opende haar hart, zoodat ze acht gaf op hetgeen door Paulus gesproken werd.”

Wanneer we dus nooit een gelegenheid willen laten voorbijgaan om den Christus te prediken, mögen we nooit anders spreken, dan hetgeen is naar het volle Woord Gods.

En hoe is het hiermee gegaan in den arbeid der commissie? Gelukkig zijn we omtrent dezen arbeid uitvoeriger dan het Rapport mogelijk was, ingelicht door het referaat, dat door een der vertegenwoordigers van de Ver. v. Leeraren bij het Chr. V.H.M.O. in deze commissie, Dr P. Doornenbal, Rector van het Chr. Lyceum te Den Haag, is geleverd op de jaarvergadering van deze vereeniging.

In dit referaat¹⁾ behandelt Dr D. ook voorgeschiedenis en strekking van het Rapport. Dusdoende houdt hij zich ook bezig met het feit, dat allen instemden met het Rapport, en zegt daarvan:

„(die instemming) was ten aanzien van sommige punten eerst mogelijk na een uitvoerige gedachtenwisseling, die tenslotte leidde tot een zodanige formulering, dat allen door hun handtekening hun instemming met de inhoud van het rapport konden betuigen.” (pag. 7)

Gelet nu op de samenstelling van de commissie, zeggen deze woorden ons genoeg. Men heeft elkaar gevonden in een bepaalde formuleering. Men moet dus weer zijn toevlucht hebben genomen tot woorden, die in verschillende zin kunnen worden geïnterpreteerd. Want, zooals aanstonds zal blijken, de tegenstellingen zijn geenszins in alles opgeheven. We moeten dus met de woorden van het Rapport zeer voorzichtig zijn.

Maar er is nog iets ergers. We wezen er reeds op, dat men in verband met de instelling van een Lichaam een afbakening moest vaststellen voor de taak van de Overheid in engeren zin, en daarnaast voor die van het Lichaam tegenover de Overheid en de scholen. Hier heeft men zeer concrete punten opgesomd. Daarover kon men dus nooit tot overeenstemming komen, als men niet geheel gelijk den omvang van die onderscheiden taken begreep. En dus staan we voor de vraag: wie heeft hier gecapituleerd? En wie heeft hier de winst behaald?

Ter vergadering te Utrecht betoogde Prof. Dr L. W. G. Scholten, die met Dr Doornenbal de Chr. Ver. vertegenwoordigde, dat de invloed van de Prot.-Chr. had gezegevierd over de opvattingen van de anderen. Wij zijn van meening, dat, nu men gekomen is tot een zodanige formuleering, dat allen er mee in konden stemmen, en er geen sprake is van bekeering, het tegendeel het geval moet geweest zijn. Dat kan men heel eenvoudig te voren vaststellen. Want in elke samenwerking kan de door allen aanvaarde norm nooit een grotere mate van zuiverheid vertoonen, dan de verst verwerdte groep voor zich aanvaardt.

En we hopen het te bewijzen ook.

Kampen.

H. M. MULDER.

¹⁾ Verschenen als bijlage van het Orgaan „Chr. Gymn. en Midd. Ond.” van 29 Mei '48 bij Wolters te Groningen.

DE CRISIS VAN HET GEZAG

in het bedrijfsleven (IX)

Vooraf een kleine rectificatie: In ons vorig artikel op blz. 130, eerste kolom, 13e regel van onderen, had de zetter, naar ik aanneem door onduidelijk schrift van mij, achter escamotagestukjes tusssen haakjes geschikstukjes geplaatst, dit moest goochelstukjes zijn.

Nu allerwegen de wekroep weerklinkt in onzen tijd om een nieuwe maatschappelijke orde en ook door een enkelen christelijken woordvoerder, gelijk wij reeds zagen, de verschijning van een nieuwe samenleving als aanstaande met blijdschap wordt begroet, komt met te meer klem de vraag op ons af, of ook wij ons zullen scharen in de rijen van hen, die naar dien nieuwen dag der menschheid hier beneden op weg zijn en aan alle acties, die daarvoor de baan willen vrij maken, onzen steun zullen verleen, of dat wij onze stem daartegen moeten verheffen en ons daartegen geestelijk weerbaar moeten maken.

Het slot van ons vorig artikel, gelijk hetgeen in de andere artikelen werd betoogd, zal het wel duidelijk

gemaakt hebben, dat wij inderdaad van oordeel zijn, dat deze ideeën praktisch moeten worden weerstaan, en dat reeds bij het begin; en dat wij de leuze van dezen algeheelen of partieelen heilstaaf op aarde niet mede kunnen aanheffen. Wij vernemen weliswaar van iemand als prof. de Gaay Fortman, dat deze nieuwe maatschappelijke orde, waarbij aan den arbeider medezeggenschap zal worden toegekend, hetgeen, naar men zegt, zelfs een wijziging van onze opvattingen over het rentmeesterschap ten gevolge moet hebben, een zaak is van rechtvaardigheid, die als zoodanig geen uitstel kan lijden, — maar wij krijgen geen antwoord op onze vraag: Of uit dit alles moet worden afgeleid, dat de maatschappelijke orde en de verhoudingen tusssen patroon of ondernemer en arbeider of employé, zooals wij deze eeuwenlang gekend hebben, en zooals die ons ook door de Heilige Schrift worden verhaald, moeten worden gekwalificeerd als bepaald onrechtvaardige orde en verhoudingen, en dat principieel genomen dan.